

Á HEIMLEIÐ (69)

Hve bjart að líta þig fóstura mín fríða,
faldaða hvítri hvítu jökulkinn.
Ég þráði lengi, fannst langt að bíða,
lítið að fengi ég hjúpinn þinn.
Nú sé ég að himins þíns víðfeðma veldi,
vefur þig örmum við ljósaskart,
er sólargeislarnir síðast að kveldi
sindra við hafið fagurt, bjart.

Að stíga fæti á strönd þína, móðir,
studdur af mætri vinarhönd,
og þar að gisti sem vinir góðir
geyma mér vist og tryggðabönd.
Ég kýs og að eyða svo árunum mínum
allt þér að vinna í gleði' og harm
og síðast falinn í faðminum þínum,
fósturjörð, sem við móðurbarm.

Á ÚTLEIÐ (68)

Nú lækka ljósir tindar
og landið hverfur sýn
en naprir næða vindar
um nótt en máninn skín.
En forlög brautir beygja
og bylgjur halda vörð.
Ég aftur vona' að eygja
þig, ástkær fósturjörð.

BENDING (117)

Gleði æskuára,
einlæg sælutíð
til er ei án tára
tíð er mæða' og stríð.
Sá er ávallt sjálfur
sínar raunir ber
heill en aldrei hálfur
hans er gæfan hér.

Margt er það sem mæðir
menn um æviskeið
þrautaveg ef þræðir
þú á ævileið.
Láttu sem þér líki
lífið furðu vel.
Sorg og víl er sýki
sem er verra' en hel.

Gakk þú ætíð glaður
gegnum hvað sem er,
gæt þín mest þó maður
mest á ríður þér
aðeins eitt það vilja
í' öllu sem er rétt.
Ven þig skýrt að skilja
skilyrðin þér sett.

Treystu guði og trúðu

tign og mátt hans á,
brátt og vel þig búðu
berðu þig sigri að ná.
Sá er allt til enda
iðkar trú og dyggð
líklegast mun lenda
lífs í sælu byggð.

BÆN I (5)

Ég bið þig, guð minn góður,
að gefa mér þinn frið.
Ég bið og hlýði hljóður
á hljóma eyru við
sem yndislega óma
um elsku þína og náð.
Þeir blíðum röddum róma
þín ráð og helgidóma
um himinhöf og láð.

Því skyldi' ég ekki skilja
það skíra, hreina mál
og biðja, vona og vilja
að veitist minni sál.
Þinn sami friður, faðir,
er fegurstan ég kýs,
þar allir geta glaðir
í gegnum aldaraðir
þá prísað Paradís.

Ég veit, þú guð, mér gefur
hið góða sem ég þarf
og eins, að hönd þín hefur
mér hjálpað við mitt starf.
En friðinn þinn ég þrái
er þrengir neyðin sár.
Ó veit, ég sigur sjái:
þann sigur að ég fái,
þinn frið um eilíf ár.

BÆN II (20)

Lyftum hug í hæðir,
himna biðjum græðir,
sjá hve sorgin mæðir,
sendu' oss hjálparráð.
Líkna þeim sem líða,
lífs við eymdir stríða.
Blessa þá sem bíða,
biðja þig um náð.

DAGUR (83)

Þá lífsins fegursta ljós mér skín
er ljómar í austrinu dagur
þá húmið nætur og dimman dvín
af dvala vaknar þá vonin mín
að vænkist nú dapur hagar.
Dagur, sem bjartur er, blíður og fagur.

Mér virðist að birti af sumarsól
er sé ég að roðnar á fjöllum
og tánum, geislar á tindastól,
þá tylla á vegum um vesturból.
Að vakna þeir boða öllum.
Öllum í kotum og konungahöllum.

Og vakna þú æska, sem vært í nótt,
ert vafin í draumóralinum.
Þín dagur bíður með dug og þrótt
og dáð þú starfir svo fáir fljótt
þann feng, sem að ráðum mínum.
Þínum, hann verði að sjá fyrir sínum.
(3/4)

EINMÁL (40)

Horfni vinur - hjartans þrá!
Hvert svo brátt og langt mér frá,
ertu farinn - finn ég þig
eða finnurðu aftur mig?
Þar sem ljósa leiftrið skín
leita' ég síðar, kem til þín.

ÉG LEITA ÞÍN (99)

Ég leita þín, ó ljós mér skín
frá ljósvakasölunum háu.
Ég hrópa á þig, æ heyrðu mig
í hérvistardölunum lágu
og lát mig sjá þín leiftur slá
með loganum fegursta, skæra
á dimma braut svo dauða' og þraut
til dýrðar og lífs megi færa.

FJALLKONAN (43)

Vér unnum þér, Fjallkonan fríð
Þó logar í brjóstum þér brenni
og breiðjökklum krýnt sé þitt enni.
Við skautið þitt hvíta oss skapað var ból
og skýli við hlið þinna fjalla.
Þinn heiður að vernda oss forsónin fól
en fóstra þú skyldir oss alla.
Því heill sé þér, friðsæla Frón!

FJÓLAN (58)

Fjólu bláa, fríða, smáa
fegurst sá ég blóm á grund.
Hátt í skáum hliðarfláa
henni sáir drottins mund.

GLAÐIR SÉR FUGLAR (100)

Glaðir sér fuglar leika í lundi,
ljóðin sín kveða fögrum hreim.
Okvíðinn hver við örlög sín undi,

ekki fær sorgin grandað þeim.
(1/4)

Lítið á blóm og liljur á grundu
litfögur vaxa þau í ró,
blítt við og strítt að síðustu stundu
sérhvert við annað í friði bjó.

Því ertu maður, meiri þó dýrum
mæddur af sorg og kvíða þraut.
Gæddur ert viti' og skilningi skýrum
skepnan ei þessa kosti hlaut.

Glaður þú sért þó gangi á móti
gengur því fyr til enda þraut,
kvíðinn er vert þó heimur þér hóti
hörðu á þinni æfibraut.

HAUST (47)

Nú hnígur sól að bláum úthafsbárum
í bleikum geislum hinsta sumarkvöld.
Í austri skýin tærum gráta tárur
en tindra ljósin, dreifð um himinvöld.
Ó hvað er bjartar sól á sumardegi,
hve svíphýrt margt í ljósrar næturkyrrð?
Ennþá vér sjáum opna, víða vegi,
oss vegsemd guðs er sýnd - að nokkru skýrð.
Nú löng mun bið að aftur sjáum eigi
þá yndisfögru sólargeisla dýrð.

Það húmar að er fjær oss burtu færast
hin fögru skin er lífi veita yl.
Nú andar köldu, blóm ei lengur bærast
í blænum milda' en hníga jarðar til.
Svo kemur vetur! leifturbjarta loga
vér litið getum þegar dimmir nótt
er norðurljósin teygja gullna toga
og tindra stjörnur milt í lofti hljótt.
Og mánaskinið breiðan himinboga
með birtu fyllir, tign og yndisgnótt.

HEKLA (123)

Þú skreytir, Hekla, frónið fríða,
er foldu hylur klakalag,
og eins í hádagsblænum
blíða um bjartan, heiðan, sumardag.

Þú stendur ein á hálandsheiðum
með hályft enni' að skýjabraut,
ert studd af hraunabungum breiðum,
og blóm þar gróa' í hverri laut.

Hvert er sem heyrir mér, dunar í djúpi?
Dimmþrunginn reykurinn stígur af grund.
Ránlyndur valurinn gáir af gnúpi,
geigvænleg sér hann að komin er stund.

Steypast í hágljúfrum fossar, þar fljóta
fannhvítir jakar með braki' og gný.

Íspaktar gnípunar bönd af sér brjóta,
bálið þeim ornar og glóandi þjóta
þjörgin og hefjast hæðir í.
Hátt gnæfir elding við koldimmt ský.

Þjóta' í lofti brunabrandar,
brunnið grjót og fjarri landar.
Innst til dala' og yst til strandar
undir titrar grundin öll,
Ægir jafnt sem jökulfjöll.

Og í undirdjúpi duna
dynkir þungir, skriður bruna,
glampar upp úr gjánni funa,
gljúfra hrinur dimma borg,
hátt við þruma ókennd org.

Ofan veltur ógnar bunga,
elda glóðin, hraunið þunga,
allt er loft með eiturdrunga,
eymd og kvíði' í hugum ris,
öll er neyð og voði vís.

Lítum rústir! Lágir hrundir,
liggja bæir út um grundir.
Ofur þungar ömurstundir
er að líta slíka sjón.
Allt er hrunið, allt er hrunið.
Algert hrún, algert hrún og eignatjón.

Gnæfir í lofti, svartur að syrtir
sortinn koldimmur, hvenær birtir?
Hvert skal flýja voða þann er veldur,
völdin þegar tekið hefur eldur?

Skimar drótt, og hljóðan hlýðir
hlaðin raunum, illu kvíðir.
Hvílík ógn! á feðra vorra fróni,
fæst ei líkn í slíku voða tjóni?

Undrumst ei dunur, undrumst ei glóð,
undrumst ei logi þó hvæsi af móð.
Vaknaður er hann, þjóð vora' að þvinga,
því skyldi' hún Hekla nú ei vera rjóð?
Mennirnir daprir þar yfir þinga,
þótt hafi löngum þrautvaldur eldur,
þegar hún Hekla bálinu veldur.

Þögul, þreytandi tíð,
þrokir í byggðinni stríð.
Búandinn sveltur og sólar ei gætir.
Sortinn og myrkrið á neyðina bætir.
Skepnan í haga vafrar veik.
Vatnið og loftið er spillt af reyk.

Hvað varð um blómin, hvað varð um blómin,
hvað varð um blómin, sem blikuðu' á grund?

Þau hlutu' að deyja, þau hlutu' að deyja,
þau þoldu eigi þá hörmungastund.

Stendurðu enn, Hekla, stendurðu enn,
stendurðu' enn þó falli þér spáð hafi menn,

stendurðu enn þó falli spáð þér hafi menn?

Dagar líða, dvínar glóð, döggin fellur tær
allt sem áður eins mun bráðum nær og fjær.
Og enginn þig sér á báli upp brennda,
það bíður til veraldarenda.

HLOTINN ER FRÍÐUR (Útför) (104)

Hlotinn er friður, ei hlýðir að kvarta.
Hljóð við nú biðjum guðs eilífu náð.
Líkna oss veikum, ljósið þitt bjarta
lýsi oss ætíð og blessa vor ráð.
Miskunn þín, drottinn sem mildina lær,
miskunna sál þess er kveðjum nú hér,
lífsins á veginn þú leið svo hún megi
lifendum fagna í sælu hjá þér.

HULDA (80)

Ég sá í draumi svarrafljóð,
mér sortnaði fyrir augum.
Ég heyrði fögur ljúflingsljóð
þá lifnaði fjör í taugum.
Þau dilluðu' og iðuðu' í draumvæðarblæ
svo dátt mér í eyrum, það skilið ég fæ
að viðsjált mun er álfa- logar eldur
á Ísagrund, ég veit nú hvað því veldur.
Ég varð sem undravaldi ofurseldur.

Ég gleymdi sorg og þungri þraut
er þjáðu sálu mína.
Því yndis besta nú ég naut
við neistana ómsins fina.
En órótt mér varð svo að æðin mín sló
þá óvenju harðar að þótti mér nóg
og viðsjált mun er álfa- logar eldur,
á Ísagrund, ég veit nú hvað því veldur
að varð ég undravaldi ofurseldur.

Hún slungin hló og sló í jó
og slöngvaði til mín böndum
en marksins klóin missti, þó
hún mundaði slyngum höndum
og burtu þá óðara reið hún svo reið
að rauk undan hófunum skeiðin um breið,
í skyndi hún hvarf í skuggann bak við eldinn
enn skær þá lýstu norðurljósaveldin
þá skipti um við huldu hulins feldinn.

INNSÝN (70)

Í lautu hliðar leit ég fögur blóm.
Mót ljósi sólar föngin smá þau breiddu.
Með ilmínn milda úða daggarhjóm
þeir ótal litir blómum nær mig seiddu.

Og hvað var það sem heyrði ég og sá?
Var hulið afl í blómarjóðri smáu?
Svo glæstir litir glóðu blómum á

sem gleði ómar svifu' í loftin bláu.
(2/4)

JÓLANÓTT (24)

Það blikar við himininn leiftrandi ljós
þau ljóma oss sofendum yfir,
því vökum og sjáum að lífgjafinn lifir,
lofkvæði' hann flytur og sigrinum hrós.
Brunar í austri sem blikandi rós
í bláhvelving friðboða stjarna.
Söngva við heyrum, um sólvegu farna,
söngvana engla, guðs himnesku barna.

Vér krjúpum í lotning og lútum nú hljótt
við lausnarans komu til manna,
vér krjúpum og lútum er lífið hið sanna
ljósið oss flytur í niðdimma nótt.
Lítum til himins og hefjum með þrótt
vorn hug til englanna ranna.
Hljómana vekjum með söngvana sanna,
syngjum um friðinn og vonirnar manna.

KVEÐJA (11)

Þá skulum við, vinir, nú skilja í dag.
Að skilnaði fastlega heitum
að sannleikans málunum sífellt í hag
við samhuga friðarins leitum
og oss gefi ráð
guðs eilífa náð,
svo aðstoð við öðrum þar veitum.

KVELDBÆN (21)

Guð faðir, góða nótt
gef oss að sofum rótt
umvafin friði þíns anda.
Veki' oss af værum blund
vernd þín að morgunstund.
Engan lát óvin oss granda.

LANDNÁM (95)

Þá Ísland var eyja, sem enginn þekkti til,
af engum skó var grundin niðurtroðin
og það var víst um fjölmargra þúsund ára bil
að þá hér ríkti hún Freyja og goðin.
Í næði lifðu fuglar og fiskarnir í sjó
og frjálst var goðalandið og klætt í grænan skóg.
Er Freyja bauð þeim heim
að feng og nógum seim
og frelsishreim
og fley að landi flutu
en Freyjur höfðum lutu.
(1/4)

LOFGJÖRÐ OG BÆN (1)

Lífsins faðir lof sé þér,
líf mér gefið hefur.
Ljós þíns kærleiks lýsir mér,
líknarörmum þínum mig um vefur.

Styðji mig þín sterka mund
stríðs og harms í þrautum.
Bend mér að ég alla stund
áfram gangi' á þínum sigurbrautum.

Þegar loks mín lokast brá
lít þú til mín niður.
Leið minn anda þangað þá
þar sem allt er ljós og líf og friður.

LOFSÖNGUR (27)

Þér lof sé drottinn, ljósanna guð, vor guð,
þú ljóssins byggir veldisstól.
Vér tignum þig vor líknsami lífsins guð.
Þú ljósi vermir jarðarból,
það ljós er, guð, þín náðarsól.
Þitt undramagn, það mikla haf
sem máttinn öllu lífi gaf
oss leiði hér frá líðenda þraut á braut
til ljóssins hæða í sælu og friðarskaut.
Þín vér leitum í bæn við ljóssins hljóm.
Líkna oss guð við þinn hæsta dóm.

LÓAN KEMUR (60)

Ég heyri ljóð þín lóa
í ljósum himingeim.
Þú flytur vorið frjóa
og fögnuð til mín heim
og veðrið bjarta, blíða
sem blik á vængjum tveim
að milda' hinn stranga' og stríða
vetrarstorm og kuldaheim.
(1/3)

MINNING (eftir barn) I (30)

Hve sæl þau sumarblómin
er sólu blikar mót
en slyngur slær þau dauðinn
og slítur þau af rót.

Því skulum við nú skilja
við skinið bjart og hlýtt
sem ætíð var hér öllum
svo yndislegt og blítt.

Ó guð minn, láttu lýsa
þitt ljós á blómið mitt
sem fallið er að foldu
það féll við hjarta þitt.

Þín bæri hönd við blómum
sem bliknuð hníga' að grund
svo ljúf þau fái að lifa
og lengri friðarstund.

Og leyf mér, guð, að líta
á lífi blómið mitt
í ljóssins engla liði,
sem lofar nafnið þitt.

Við hjarta mínu hræri
þín hönd á mæðustund.
Þín vernd, ó guð minn, vekur
mér von um endurfund.

MINNING (eftir barn) II (109)

Að heiman til friðar og ljósanna landa
á ljósvængjum kvöldroðans barstu frá mér,
nú dvelurðu' á blástjörnu hinnst fyrir handan
í húminu sé ég þar geislann hjá þér.

Ó ef að þú vissir hve saknaði' ég sáran
er sá ég þig horfna mín ástvinan kær
þó finnst mér er líður hjá ljósvakabáran
að leynistu með henni' og sért mér þá nær.

Til ljósanna björtu á landinu góða
þinn liðinn er andi, svo ertu mér fjær
og enginn þar skyggir nú skuggi nér móða
er skín við þér ljóssins og friðarins blær.

MORGUNN (3)

Nú ljómar dagur, ljósið skín
svo leifturfagurt inn til mín.
Þar ímynd guðs míns er mér sýnd,
sú yndisfegurð geislum krýnd..

Það vekur mig til vinnu' í dag
að vinni' ég minni þjóð í hag
að öllu góðu' ég leggi lið
að líkn ég veiti' og semji frið.

Með lífi drottinn ljós mér gaf
í lífi' að því ég njóti af
og þó að dimmi stutta stund
það stöðugt lýsir réttan mund.

Og ennþá ljósið skæra skín
svo skýrt og fagurt inn til mín,
þar sé ég guðs míns sönnu mynd
og sól í himintærri lind.

Ó leyf mér guð að lofa þig,
þín líknin blessuð annast mig,
ó gef oss drottinn góðan dag
og gleði' og hvíld við sólarlag.

MÓÐIR (107)

Blessaða móðir, við barminn þinn hlýja,
þú byrgðir mig ungbarn í friði og ró,
fann ég að ávallt með ástina nýja
iðandi hjartað í brjósti þér sló.

Þjáður er leið ég af sjúkdómum sárum,
sat um mig dauðinn með hvarflandi brá,
glampaði ást þín í glitrandi tárur
gleðivon sigurs, þín heitasta þrá.

Eins þegar lék ég, við lítið ég undi
ljómaði' á brá þinni yndi og fró,
óskin þín ein sú að meira ég mundi
megna við aldur og hafa þá nóg.

Friður og hamingja blessun þér búi
bið ég að leiði þig alföður hönd,
að þér að síðustu englarnir hlúi,
yfir þig flytji á sælunnar lönd.

MUSICA (71)

Svo engilfríð og björt á brá
mér birtist fyrsta sinni,
hún strengi þýða stillti þá
og strauk af listar inni.
Þeir hljómar mér í minni
æ munu að hinsta sinni.

Á þann ég tíðum hlýði hljóm
um hljóðar vökunætur
er hugsa' ég guðs um helgidóm
er hugur annars grætur,
sá ómur mér er mætur
um myrkar vökunætur.
(2/4)

NÚ DAGSBRÚN HINSTA DVÍNAR (127)

Nú dagsbrún hinsta dvínar
og dimman þokast nær.
En vonir friðar vaka
og vörður engla skær.

NÝÁR (106)

Nú ár er liðið, annað nýtt í dag
sem alda tímans rís og með sér dregur
það allt sem lifir, huga vorn og hag
en hulinn enn er nýja tímans vegur.

Oss leiði, guð, þín ljúfa föðurmund
á leið til þinna björtu friðarsala,
og veit þau öflin sterk á raunastund,
er styrkja oss og þínum mála tala.

Og öllum björt hin nýja nýárs sól
í nafni Jesú birtist þessu sinni

og lyfti hug að þinnar stjórnar stól
hann styrk og traust í nálægð þinni finni.

Þinn andi veiti anda vorum lið,
svo allir til þín veginn rétta finni.
Vor æfi, sem er aðeins stundar bið,
sé ætíð falin vernd og miskunn þinni.

PÁSKAR – PÁSKASÖNGUR (29)

Fögnum björtum dýrðardegi,
dásemd friðar oss er boðin.
Ennþá erum vér á vegi
voðans hér og megnum smátt.
Lútum drottins valdi og vilja
verndar treystum hans og mátt.
Ekkert látum oss að skilja,
eining vor sé friður, sátt.
Vöknum! Drottni veitum lotning,
vöknum, sólin dagsins drottning
dýrðleg skín.
Sjáum loga ljósum björtum
leiftrín benda vorum hjörtum
upp til sín.

RÖKKUR (49)

Er húmar og hallar af degi
og harðviðrið næðir um sveit
þá fegurri finnum við eigi
en friðsaman heimilisreit.

Þar á hún sér verustað valinn
hin veglega mannúðin kær
með smávin í fanginu falinn
er fanndrifið þekjuna slær.

Er utan að kennum við kælu
við kynnumst þar aðeins um stund.
Í rökkrinu' um sumar og sælu
við syngjum og góðvinafund.
(3/10)

SAKNAÐU EI MÓÐIR (44)

Saknaðu' ei móðir, því svefnhöfði vær
sveig mér í augu með draumsæið víða.
Fögnuður englanna skín við mér skær,
skínandi ásjónin lausnarans blíða.

Fagnaðu móðir, nú fengin er ró,
friðurinn þreyði og dulskýið rofið,
aflíð hið milda, sem bænin þín bjó,
bar mig í rúm sem er glitgeislum ofið.

Bind ég þér kransa og blómsveiga gef
blessaða móðir er til mín þú kemur.
Þerra' af þér tárin og þig ég um vef
þíðustu hljómunum er friðurinn semur.

Eins og þér elskan með leiftrandi ljós
lýsa mun til mín og veginn þér greiða
eins og þú hlúðir mun ilmandi rós
ætið við veginn þinn faðminn út breiða.

Bænin þín mig baða sem ljós
berast með geislum frá viðkvæmu hjarta.
„Gleym mér ei“ eru og glitrandi rós,
glitra sem perlur við sólstafi bjarta.

SJÓMENN (79)

Fyrr á öldum Fróns að ströndum
frægir sóttu hreystimenn
er þeir voru' að leita' að löndum
langt um höf, og svo er enn.
Síðan hafa' um allar aldir
Íslands niðjar hafs um slóð
verið djarfir tápsmenn taldir,
trúir sjómenn vorri þjóð,
meðal hinna mestu valdir,
minnst er þeirra' í sögu' og óð.

STÓÐ ÉG Á BERGI (121)

Stóð ég á bergi, sú brúin var há
brotið var hvergi né veilu að sjá,
risið úr djúpinu stuðlum það stóð
stöðugt og hjúpað í briminu vóð.
Leikur ljúf við stein
lipur bára hrein
ekki' í svífum sein
svo er fleiri' en ein.
Svífur að með ys
aldan háum þys
upp ef ein sú rís
önnur þá er vís.
En lengst niðri' í djúpinu stuðlaberg stóð
og var stöðugt er hjúpað í briminu óð.

Beið ég þar hljóður og hlustaði við
hlustaði' á óðinn sem brimsoganið
utan í berginu kveinandi kvað
kvað við svo bergið, ég meina nú það.
Þegar afl við afl
etur misjafnt tafl
fellur skafli á skafli
skelfur urðarhrafl.
Svo er mannlífsmynd
meinin æða blind.
Röskur verst þeim vind
vel, og af þér hrind
og stattu sem bergið í brimóðum sjó
láttu bifa þér hvergi og halt þinni ró.

SUMARNÓTT (52)

Ég fór um nætur- fagra stund
um fríða grund til dala,
því hugmynd blíð mér lék í lund

um lífið fjallasala.
Þar glitruðu daggir sem glóandi ljós,
það glóði' á hverri fjólu' og rós
er nutu nætur svala
en hljóðlega saman hjala
þeir fuglar, í greinum, sem þar líf sitt ala.
(1/4)

TIL DRAUMALANDSINS (116)

Nú sefur lauf og sumarrós
og sæludrauma lofa
og sofðu barn mitt, ljúfa ljós!
mig langar nú að sofa
og fylgdu mér um fjallaleið
í fjarlægð út í heiminn
um draumalöndin himinheið
sem hæst í bláa geiminn.

Ég á þar ból sem enginn veit,
þar aldrei kól í skugga
og alltaf sól ég sömu leit
er sorti' ei fól né mugga.
Þeim háa, bjarta, himni frá
ég heyri tóna blíða.
Ég hvergi betra yndi á
en á þann óm að hlýða.

TIL SÖNGGYÐJUNNAR (55)

Láttu nú gyðjan mín góða
gígjunnar hljóma til mín
berast, svo hingað ég heyri
himnesku söngljóðin þín.

Lyft mínum anda frá láði,
ljósið þar fegurra skín.
Avallt er þangað mín þráin,
þar eru vonbýlin mín.
(2/5)

UM LÖNDIN ÞEGAR LÍÐUR (89)

Um löndin þegar líður
hinn létti, hlýi blær.
Hann svífur vængjavíður
um vindaloftin tær
og blómailminn býður
og blítt við öllum hlær.

VIÐ BJARGIÐ GRÁA (142)

Við bjargið gráa, himinháa
þú hefir fáa vini' en skjól.
Hver á þig smáa blómið bláa,
þitt brosið dáa, milt við sól.

Ég er það blóm sem boðið er
að bíða' og vaka eftir þér

og fyrst þú hefir fundið mig
þá farðu nú hægt og vara þig.

Því ef þú snertir blöð mín blá
þau blikna og verða sinustrá.
Þér vekur söknuð, sára neyð
og sorg er veldur kvöl og deyd.

En ef ég lifi við ljós og sól
minn litur eykst við frið og skjól.
Þá sérðu er lítur blóm mitt blátt
hið blíða, góða og drottins mátt.

Við bjargið gráa, himinháa
þú hefir fáa vini' en skjól.
Ég á þig smáa blómið bláa,
með brosið dáa, milt við sól.

VIÐ FOSSINN (59)

Ég man þegar sá ég þig, sígræna lilja,
við suðandi fossinn í hyldýpisgjá.
En viðsjál mér þótti hin kvikbláa kylja,
ég komst ekki til þín en vildi þér ná.

Það var sem þú litir mig leiftrandi augum
er löngun mér vöktu og dýndisþrá.
Þín speglaðist fegurð í ljósgeislalagum
er léku í úðanum berginu hjá.
(2/7)

VOR (110)

Upp til dala áður svalan yfir fönnum kól,
þá í leynum þaut í greinum þyrrir víða' um ból.
Nú er vorar nær ei þora næðingsspor og kuldablær.
Fannir þána, fjöllin blána, fold og jörð við sólu hlær.

VORKVELD (140)

Nú krýpur sól að bláum bárum
og blóm í dvala höfðum lúta.
En svalinn dreifir tærum tárum
er tylla' á grös er oddum slúta.

VORT FÓSTURLAND (85)

Vort fósturland við bjartan norðurs baug,
þar bálar sól um júninætur.
Í dvala eimur liðast yfir laug
í ljósum geislum himintárum grætur
og þegar greiðast norðurljósalín
og leiftrin breiðast yfir vengin þín,
vor fósturfold, þín finnst ei jafna nein,
vor móðurmold, svo mjallahvít og hrein,
um alla tíð þér yfir skín hins æðsta tignin há
og ár og síð nær eins til þín vor innsta hjartans þrá.

VÖGGUVÍSA (122)

Sofðu, góða barnið blíða.
Bitur úti kuldi þýtur.
Nóttin er svo lengi' að líða
lögum þeim er svefnis ei nýtur.

Það er svo ljúft að sofa' um svartar,
sorgar-, dimmar nætur.
Við skulum heldur vaka' um bjartar
vor- og sumarnætur.

Dreymi þig um daga blíða
dýrð og frið í himinsölum.
Sjáðu' um himin veldið víða
vötnin tær og blóm í dölum.

Sjáðu hvernig döggin drýpur,
dreypir vökva' á blómin smáa
eða hvernig flugan flýgur
fim og kvik um loftin bláu.

ÞEGAR VORAR (65)

Þegar vorar, vindar hlýir
veifa skýjum yfir lönd.
Heyrast sumarsöngvar nýir,
sólin þíðir klakabönd.
Líf sem bundið lá í dvala
lítur undan fannabreið,
grænka rindar, blómum bala
binda linda um veikan meið.
Fjallstinda' og fannasala
frið er mynd við loftin heið.

Eða þegar ljúfu ljóðin
lóan syngur hátt í geim,
þann við skiljum yndisóðinn
er þá vorið komið heim,
veðrin hlýna og vekja nýja
vonarrós á dapra brá.
Tíbrárlínur tign með hlýja
titra um ósa, land og sjá.
Þegar skín og skuggar flýja
skæra ljósið himni frá.

ÞÍN LÍKN, Ó, DROTTINN (110)

Þín líkn, ó drottinn, ljós mitt er
á lífsins göngu minni.
Af hjarta þakka ég þér.
Til þín allt traust ég ber.
Ég fel mig forsjá þinni.

ÞVÍ BRÁSTU MÉR VON MÍN? (102)

Því brástu mér von mín sem bar ég í hjarta?
Ég bjó þér svo veglegan stað.
Ég hugði' að þú legðir mér brautina bjarta
en brást mér, því gjörðirðu það?

Því gjörðirðu það?

Og hvað ertu, von mín svo veik ei að treysta
en viðkvæm og hverful í senn?
Hve tæpt er að hyggja' á þinn tindrandi neista
sem treysta þeir vonglöðu menn.
Þeir vonglöðu menn.

Því er ég að kvarta mín kæra
þó komi ekki allt mér í té?
Þú ert svo sem vís til að veita
mér velferð þó síðar sé.
Já, þú ert svo vís til að veita
mér velferð þó síðar sé.

ÆVINTÝRI SJÓMANNNSINS (98)

Á ströndu ungur stóð ég
og starði út á haf
og háa sali hlóð ég,
það huga byrinn gaf.
En þangað var mín þráin
að þroska manna sið
og spekin ei, né spáin,
var spurð hvað tæki við.
En hratt þá rann, um hrönnu bjarta,
hröðum byri, skeið.
Ég skildi þá að hugað hjarta
heldur sína leið.

Í vafa þá ei stóð ég
og virti lítills orð.
Í stað ei lengur stóð ég
en stiklaði um borð.
Í reiða hæsta ráin
var reist, er vindur blés.
Úr slögum leyst var sláin
og slökuð út til hlés.
Með þungan farm og þöndum voðum
þá var lagt í haf
og gnoðin rann á báru boðum.
Byrinn nægan gaf.
(2/8)

ANDVAKA (0) (2 erindi)

BÆN (0)

Ó sorg mína, guð minn, sjáðu
og sendu mér hjálp í neyð
svo aumkomnum lið mér ljáðu
og líknaðu mér í deyd.
(1/3)